

Klare taal is het ideaal!

Sinds jaar en dag hebben we taal nodig om met elkaar te communiceren, waarbij je kunt denken aan Nederlands, Fries of Bargoens, maar ook aan gebarentaal, een visueel-manuele taal met een eigen lexicon.

Gesproken taal bevat altijd modegevoelige woorden en uitdrukkingen en dat is niet raar, omdat iedere tijd zijn en iedere generatie haar eigen hypes heeft, vaak beïnvloed door excentrieke popartiesten en meer recentelijk door influencers uit de mode- en kunstwereld.

Van de jaren vijftig tot de 90'er jaren is onze taal verrijkt met woorden als nozem, lijp, QR-code en supersonisch, en komen we via popiejopie en jemig de pemig uit bij woorden van de laatste decennia als duh, yolo en boeien.

“Watskeburt?” zong De Jeugd van Tegenwoordig al in de zero's en dat is exact de vraag die we moeten stellen als het om significante veranderingen in ons taalgebruik gaat.

Ook in het gebruik van schriftelijke taal wordt veelal door de happy few geprobeerd te laten zien dat zij intellectueler en meer onderscheidend zijn door het te hebben over intoxicatie in plaats van vergiftiging of stakeholders waar je over belanghebbenden kunt spreken.

En dat terwijl geschreven tekst veel duidelijker is als er in jip-en-janneketaal geschreven wordt, B1-niveau genoemd, zodat zo'n 70 procent van de mensen sowieso begrijpt wat er bedoeld wordt en zich niet vernacheld hoeft te voelen door het gebruik van een vocabulaire dat voor laaggeletterden, dus mensen die moeite hebben met lezen en schrijven, exorbitant moeilijk en daardoor onbegrijpelijk is.

Gebarentaal is ook niet voor iedereen te begrijpen, want je moet echt thuis zijn in de wereld van fysieke uitingen met de handen om in gesprek te kunnen gaan, ja zelfs lekker te kunnen discussiëren, met iemand die doof is.

Toch hoef je niet per se doof te zijn om een aantal meer universele gebaren te kunnen snappen zonder dat deze geëxpliciteerd worden.

Recapitulerend is daarom de *conditio sine qua non* dat gesproken, geschreven of uitgebeelde taal te allen tijde glashelder moet zijn voor iedereen en dat dit dictee daarom eindigt met een expliciete doch duidelijke groet aan jullie allen na het geploeter van vanavond: “Toedeledokie!”